

Lupa- ja valvontavirasto/
Terhi Moilanen

Lupahakemus LVV-U/21431/2026
Salajärven ja Ruuhijärven keskiveden korkeuden nosto
SRVY c/o Johanna Takkinen

Lisäselvityspyyntö koskien lausuntoa LVV-U/83588/2026

Sala- ja Ruuhijärven vesioikeudellinen yhteisö (SRVY) on pyytänyt 14.4.2026 toimittamassaan selvityspyynnössä Lupa- ja valvontavirastoa (LVV) selvittämään Immilänkosken vesivoimalaitosten purkamisen laillisuutta ja vaikutusta Salajärven ja Ruuhijärven vedenkorkeuksiin. SRVY katsoo, että LVV:n 25.6.2026 antama vastaus on selvästi puutteellinen ja pyytää siksi viranomaista vastaamaan asiakirjan lopussa esitettyihin kysymyksiin. Keskeisin kysymys on, mikä on nykytilanteen laillinen vedenkorkeus ja millä perusteella se tulee määrittää.

SRVY katsoo, että Immilänkosken vesivoimalaitosten rakennelmien luvaton poistaminen on ollut vesilain 264/1961 vastaista. Lisäksi nykytilanteessa voidaan selvästi todeta, että vuosikymmeniä jatkuneet yläpuolisten järvien alentuneet vedenkorkeudet erityisesti kasvukauden aikana aiheuttavat jatkuvaa haittaa, vesiluonnon vahingollista muuttumista ja vesistön vähentynyttä soveltuvuutta virkistyskäyttöön loukaten näin ollen yleistä etua.

Voimassa olevan vesilain 587/2011 mukaan LVV valvoo lain ja sen nojalla annettujen säännösten ja määräysten noudattamista. LVV:n verkkosivuilla on todettu vesilain valvonnasta seuraavaa:

*”Lupa- ja valvontavirasto käsittelee vesilain mukaisia lupa-asioita, valvoo lain noudattamista ja **huolehtii yleisen edun huomioimisesta vesiasioissa**. Valvonnan **tavoitteena on ehkäistä haitallisia vaikutuksia vesistöihin**, vesiympäristöön ja pohjavesiin sekä varmistaa niiden hyvä tila.”*

LVV toteaa antamassaan vastauksessa selvityspyynnön kysymykseen nro 11, että ”Lupa- ja valvontaviraston tiedossa ei ole luvaton järvenlaskua.” SRVY on esittänyt viranomaiselle historiallisia asiakirjoja ja esittää tämän pyynnön perusteluissa lisätietoja, joiden perusteella on vahva näyttö järvien vedenkorkeuksien laskusta 1960-luvun jälkeen. SRVY katsoo, että viranomaisen tulkinta nykytilanteen laillisuudesta ei ole yleisen edun mukainen eikä viranomainen ole tähän päivään mennessä pyrkinyt ehkäisemään haitallisia vaikutuksia vesistöihin.

SRVY:n ja LVV:n välisessä keskustelussa 10.8.2026 viranomainen on todennut, ettei asian selvittämisestä olisi kuitenkaan hyötyä, koska tilannetta ei voida korjata hallintopakkotoimenpiteillä. SRVY on viranomaisen kanssa samaa mieltä siitä, ettei tilanteen korjaaminen hallintopakkotoimenpiteillä ole perusteltua, koska vesivoimalaitosten purkaminen on ollut valvontaviranomaisten tiedossa vuosikymmeniä. SRVY katsoo, että viranomainen on laiminlyönyt valvontavelvollisuutensa, joten vastuu aiheutuneista haitoista on siirtynyt valtiolle. Se, että haitan aiheuttajaa ei saada vastuuseen, ei ole perusteltu syy jättää selvittämättä toimenpiteiden laillisuutta. Viranomainen on keskusteluissa vedonnut myös siihen, että jälkikäteen ei voida tietää, mikä vedenkorkeus on ollut ennen voimalaitosten purkamista. SRVY pitää kantaa yllättävänä, koska valvontatehtävissä lienee hyvin tyypillistä, että viranomainen joutuu selvittämään havaitun muutoksen syitä sekä arvioimaan jo tehdyn toimenpiteen vaikutuksia.

Nykytilanteen laillisuuden selvittäminen on SRVY:n ja yläpuolisten järvien rantakiinteistöjen omistajien oikeusturvan toteutumisen kannalta välttämätöntä. Ei voida pitää oikeudenmukaisena, jos haitankärsijät joutuvat maksamaan laittoman tilanteen korjaamisen. Varsinaisten korjaustoimenpiteiden lisäksi merkittäviä kustannuksia on syntymässä myös vesitalousluvasta sekä veden alle jäävän maan korvauksista. Haitankärsijät ovat siis joutumassa maksamaan korvauksia vesialueiksi muuttuvista alueista, jotka ovat muuttuneet maa-alueiksi lainvastaisten toimenpiteiden takia. Jos viranomainen olisi purkamisen aikaan antanut yleisen edun turvaamiseksi tarvittavat määräykset, Sala- ja Ruuhijärven vesioikeudellista yhteisöä ei olisi todennäköisesti koskaan perustettu. Yhteisö ei voi täydentää vireillä olevan vesitalousluvan menetyslaskelmia ennen kuin viranomainen selvittää, millä perusteella laillinen vedenkorkeus ja vesialueen raja maata vasten määrätään.

Vesilain 18 §:ssä ([27.6.2025/572](#)) sanotaan vesialueen rajan määrittämisestä seuraavaa:

- Jos 1 luvun 5 §:ssä tarkoitettua vesialueen rajaa maata vasten on vesistön säännöstelyn aiheuttaman vedenkorkeuksien vaihtelun vuoksi vaikea määrätä, Lupa- ja valvontavirasto voi tarvittaessa lupapäätöksessä tai erikseen tehdystä hakemuksesta määrätä, missä sanotun rajan on katsottava kulkevan.
- Jos vettä on sallittu pidettäväksi määrätyllä samalla ylimmällä korkeudella huomattava osa kasvukaudesta, voidaan vesialueen raja maata vasten määrätä tämän korkeuden mukaisesti. Muussa tapauksessa Lupa- ja valvontaviraston tulee rajaa määrätessään asianmukaisesti ottaa huomioon säännöstelyn aikaisten sallittujen ylimpien vedenkorkeuksien ajankohta ja pysyvyys.

Voimalaitosten rakennelmat on poistettu vuosikymmeniä sitten, mutta asiaa ei voi pitää vanhentuneena, koska asiallista selvitystä ei ole koskaan tehty ranta-asukkaiden toistuvista pyynnöistä huolimatta. Sittemmin lakkautetun Nastolan kunnan vesilautakunta on 5.10.1983

kokouksessaan päättänyt pyytää Helsingin vesipiirin vesitoimistolta selvitystä ranta-asukkaiden havaitsemasta Salajärven ja Ruuhijärven poikkeavan alhaisesta vedenkorkeudesta kesällä 1983. Vastauksessaan vesitoimisto on todennut muun muassa, että vesilain mukaan rakenteen omistaja vastaa rakenteiden kunnossapidosta:

Vesitoimiston käsityksen mukaan Arrakosken padon kunnossapidosta tulee rakenteen omistajan huolehtia vesilain 2 luvun 31 §:n perusteella. Mainittakoon, että maaherran päätöksessä mainittu padotusraja 11.00 vastaa korkeutta $N_{80} + 85,43$.

Vesitoimiston vastaus on annettu vesipiirin johtaja Esko Tammisen nimissä. Saman niminen henkilö on asiakirjalähteiden mukaan toiminut 1960-luvulla Salajärven ja Ruuhijärven keskivedenkorkeuden laskuun tähdänneen hankkeen toimitusmiehenä ja lausunnossaan 20.12.1965 muun muassa todennut, että vedenlaskuhankkeesta *saavutettava hyöty on vahinkoon ja haittaan verrattuna huomattava*. Epävirallisten lähteiden mukaan vesiviranomainen on varsin pitkään tunnettu maa- ja metsätalouden hyötyä ajavana vedenlaskuviranomaisena, eikä ympäristöarvoille ja virkistyskäytölle ole takavuositensioina annettu suurta arvoa. Kiinnostavana kuriositeettina mainittakoon, että Esko Tamminen on 1965 katselmuskokouksessa esitetyn vaatimuksen vuoksi lausunut, ettei Salajärven kesäaikainen vedenkorkeus saisi laskea korkeutta +11.50 alemmaksi ja pitänyt vaatimusta *aiheellisena luonnonkauneuden kannalta*. Mainittu korkeus vastaa N2000-järjestelmässä korkeutta +86.25 m, kun nykyiset loppukesän alimmat vedenkorkeudet ovat noin 20-25 cm alempia.

SRVY katsoo, että viranomainen on vältellyt asian selvittämistä vuosikymmenien ajan, mikä on johtanut myös paikallisiin kiistoihin vedenkorkeusasiassa. Viranomaisen tulisi ymmärtää, että SRVY:n hankkeeseen kohdistuva vastustus kumpuaa osin näistä vuosikymmenien aikana syntyneistä kiistoista. Jos viranomainen toteaisi, että vedenkorkeutta on muutettu laittomasti, tällä olisi todennäköisesti suuri vaikutus SRVY:n hankkeen ja vedenkorkeuden palauttamisen paikalliselle hyväksyttävyydelle. Nykytilanteen muuttaminen ranta-asukkaiden hyväksi muuttuisikin menneinä vuosikymmeninä aiheutetun vääryyden korjaamiseksi. LVV:n kannanotto lienee merkityksellinen myös vesitalousluvan intressivertailussa.

Voimalaitosrakennelmien poistamisen laillisuus

LVV on vastauksessaan 25.6.2026 tarkastellut nykytilanteen laillisuutta ainoastaan 1923 myönnetyn luvan perusteella. Koska Hämeen läänin maaherran 12.4.1923 antamassa vesivoimalaitosten lupapäätöksessä ei ole määritetty padotuksen alarajaa, LVV katsoo, ettei vesivoimalaitosten purkaminen ole ollut luvan vastaista. Vastauksessa ei ole tarkasteltu nykyistä tai purkamisen aikaista lainsäädäntöä lainkaan.

Eri lähteiden mukaan vesivoimalaitosten yhteydessä on ollut teollista toimintaa 1960-luvulle asti. Rakenteita on ilmeisesti poistettu vähitellen sen jälkeen. Erään lähteen mukaan voimalaitosten käyttö olisi päättynyt vasta 1980-luvulla. Vaikka tarkkoja purkamisajankohtia

ei ole SRVY:n tiedossa, voidaan kuitenkin todeta purkamisen tapahtuneen vesilain 264/1961 aikana. Seuraavassa on tarkasteltu purkamisen aikana voimassa ollutta lainsäädäntöä.

Rakennelmien poistamisesta on säädetty seuraavasti (2. luku 31 §):

- *Älköön ilman vesioikeuden lupaa poistettako rakennelmaa, joka vaikuttaa vedenkorkeuteen tai vedenjuoksuun.*
- *Jos rakennelman poistamisesta aiheutuu vaaraa yleiselle tai yksityiselle edulle, on päätökseen, jolla rakennelman poistaminen sallitaan, otettava määräykset siitä, mitä näiden etujen turvaamiseksi on otettava varteen.*

Edellä lainatusta on syytä erityisesti huomioida, että jo vuoden 1961 vesilaissa lupaviranomainen on velvoitettu antamaan määräyksiä yleisen edun turvaamiseksi.

SRVY katsoo, että LVV:n tulisi tarkastella vesivoimalaitosten poistamisen aiheuttamaa haittaa vesilain 264/1961 valossa ja antaa tarvittavia määräyksiä yleisen edun turvaamiseksi.

Vesilaissa 264/1961 on säädetty myös vesivoimalaitoksen käytön muuttamisesta (3. luku 2 §):

- *Voimalaitoksen rakentamiseen on haettava lupa vesioikeudelta. Sama koskee myös aikaisemmin rakennetun laitoksen ja siihen kuuluvien rakennelmien tai niiden käytön muuttamista niissä tapauksissa, joissa 2 luvun 2 §:n 2 ja 3 momentin mukaan on haettava lupa vesistöön tehdyn rakennelman muuttamiseen.*

Vesivoimalaitosten käytön lopettaminen on merkittävä muutos aikaisempaan käyttöön verrattuna. Vesilain 264/1961 2. luvun 2 §:n mukaan lupaa on haettava, jos muutoksesta aiheutuu 1. luvun 12-15 §:n mukainen seuraus. Vedenkorkeuden tai virtaaman muuttuminen on lupaa edellyttävä seuraus (alkuperäinen [1. luku 15 §](#))¹:

- *Älköön kukaan, ellei jäljempänä olevista säännöksistä tai niiden nojalla annetusta luvasta muuta johdu, niin johtako vesistöstä vettä tahi ryhtykö vesistössä tai maalla muuhun toimenpiteeseen siten, että siitä voi aiheutua sellainen vesistön aseman, syvyyden, vedenkorkeuden tahi vedenjuoksun muutos, joka saa aikaan vahinkoa tai haittaa toisen vesi alueelle, kalastukselle, maalle, rakennukselle tai muulle omaisuudelle taikka joka aiheuttaa tulvan vaaraa tai yleistä vedenvähyyttä, huonontaa vesistön puhdistautumiskykyä, muuttaa valtaväylää, vaikeuttaa yleisen kulku- tai uittoväylän käyttämistä taikka muulla, edellä mainittuun verrattavalla tavalla loukkaa yleistä etua.*

¹ Säädos on muutettu [4.8.2000/88](#) vastaamaan nykykieltä, mutta sen sisältö on pysynyt samana.

Säädöksiä tarkasteltaessa voidaan yhteenvetona todeta, että vesilain 264/1961 mukaan vesivoimalaitosten rakennelmien poistaminen on sellainen toimenpide, joka vaatii luvan, koska toimenpide vaikuttaa vedenkorkeutta alentavasti ja virtaamaa lisäävästi. Lisäksi voidaan todeta, että viranomainen on vesilain 264/1961 mukaan velvollinen antamaan luvassa yleisen edun turvaamiseksi tarpeelliset määräykset.

Vaikutukset vedenkorkeuteen ja virtaamaan

Salajärven ja Ruuhijärven vedenkorkeutta on laskettu 1880-luvulla Immilänkosken niskaa perkaamalla. Arkistolähteissä koskesta käytetään nimityksiä Arrakoski ja Myllykoski. Järvenlaskun jälkeen 19.10.1885 toimitetun katselmuksen pöytäkirjassa on todettu seuraavaa:

”Arrajoen mylly ei kuitenkaan ole aina padonnut Ruuhijärveä. Padotus alkoi vasta vuonna 1884, kun järven vedenpintaa laskettiin 3–4 jalkaa. Tällöin ei ainoastaan joen pohjaa kosken ja järven välillä syvennetty, vaan myös kosken niskan pohjaa vähintään kolmella jalalla.”²

Helsingin vesipiirin vesitoimisto on todennut 3.2.1981 lausunnossaan seuraavaa:

Arrakosken vesilaitoskatselmuksen 19.10.1884 toimituskirjan mukaan Ruuhijärven vedenpintaa alennettiin (n. v. 1884) 1,0–1,2 m syventämällä järven ja Myllykosken (Arrakosken) välinen osa jokea ja alentamalla Myllykosken niskaa nykyisen maantie sillan luota vähintään 0,9 m. Tämän jälkeen vesilaitos saatt tulvan aikana jonkin verran ehkäistä veden juoksua Ruuhijärvestä. Ennen koskenniskan alentamista ei vesilaitos voinut vaikuttaa Ruuhijärven vedenpintaan. Arrakosken (Myllykosken) niskassa on todennäköisesti suoritettu pieniä perkauksia (luvattomasti) myöhemminkin. Eri katselmuksissa on kosken niskalle saatu seuraavia pohjan korkeuksia: (hankkeen tasoss

- ennen Ruuhijärven laskua 11.44**
- Aug. Fr. Hildenin katselmus 19.10.1884 10.54**
- R. Tennbergin katselmus 30.6.1903 10.42**
- L. Soidinsuon katselmus 2.8.1921 10.30**

² Ruotsalainen ”jalka” oli 29,69 cm.

Lausunnossa mainitusta päiväyksestä poiketen Aug. Fr. Hildenin vesilaitoskatselmus on katselmuspöytäkirjan mukaan pidetty 19.10.1885. Huomionarvoista on, että vesiviranomainen on lausunnossaan todennut koskenniskaa peratun luvattomasti vuosien 1885 ja 1921 välillä.

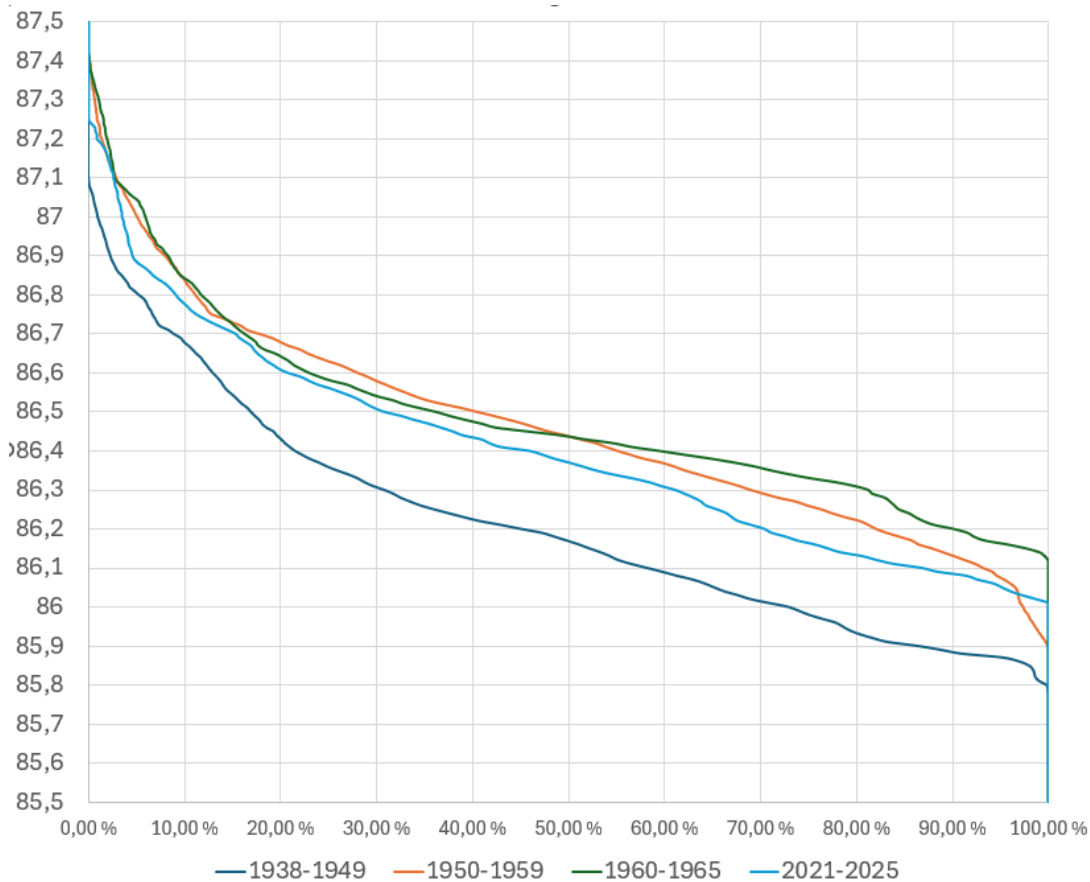
Hämeen läänin maaherran lupapäätöksessä 12.4.1923 voimalaitospadon kynnykset on määrätty korkeuteen 10.40. Lisäksi myllypatoon on määrätty toteutettavaksi aukko veden johtamiseksi uittoruuheen kynnyskorkeuteen 10.25. Koska patokynnyksen korkeus on määrätty kosken niskaa korkeammalle (10.30 v. 1921), voimalaitospato ja voimalaitoksen rakennelmat ovat olleet padotuksen määrittävät tekijät. Vesivoimalaitoksen (turbiinien) ja tulvaluukkujen käytöllä on vaikutettu virtaamaan, joten kyse on ollut vesistön säännöstelystä. Koska vesivoimalaitosten ollessa toiminnassa uittoruuhen aukko on aina ollut suljettu aliveden aikana, maaherran päätöksellä kynnyskorkeutta on nostettu ennen lupaa vallinneesta tilanteesta. Vesivoimalaitosten rakennelmien poistamisen jälkeen uittoruuhen aukko on ollut aina auki, mikä on poikennut luvan tarkoittamasta tilanteesta ja lisännyt veden virtaamaa Immilänjoessa.

Edellä mainitussa vesitoimiston lausunnossa 3.2.1981 on myös kerrottu 1903 suoritetusta kokeesta, jonka mukaan vedenkorkeuden nostaminen koskenniskassa vaikuttaa Ruuhijärven vedenkorkeuteen:

V. 1903 katselmuksessa saatiin kyseisen vedenkorkeuden vallitessa luonnolliseksi vedenpinnan laskuksi 0.48 m. Käytännössä suoritetun kokeen avulla on todettu, että nostamalla vettä Arrakoskella puolet tästä luonnollisesta pudotuksesta eli 0.24 m alkaa padotus vaikuttaa Ruuhijärven vedenkorkeuteen.

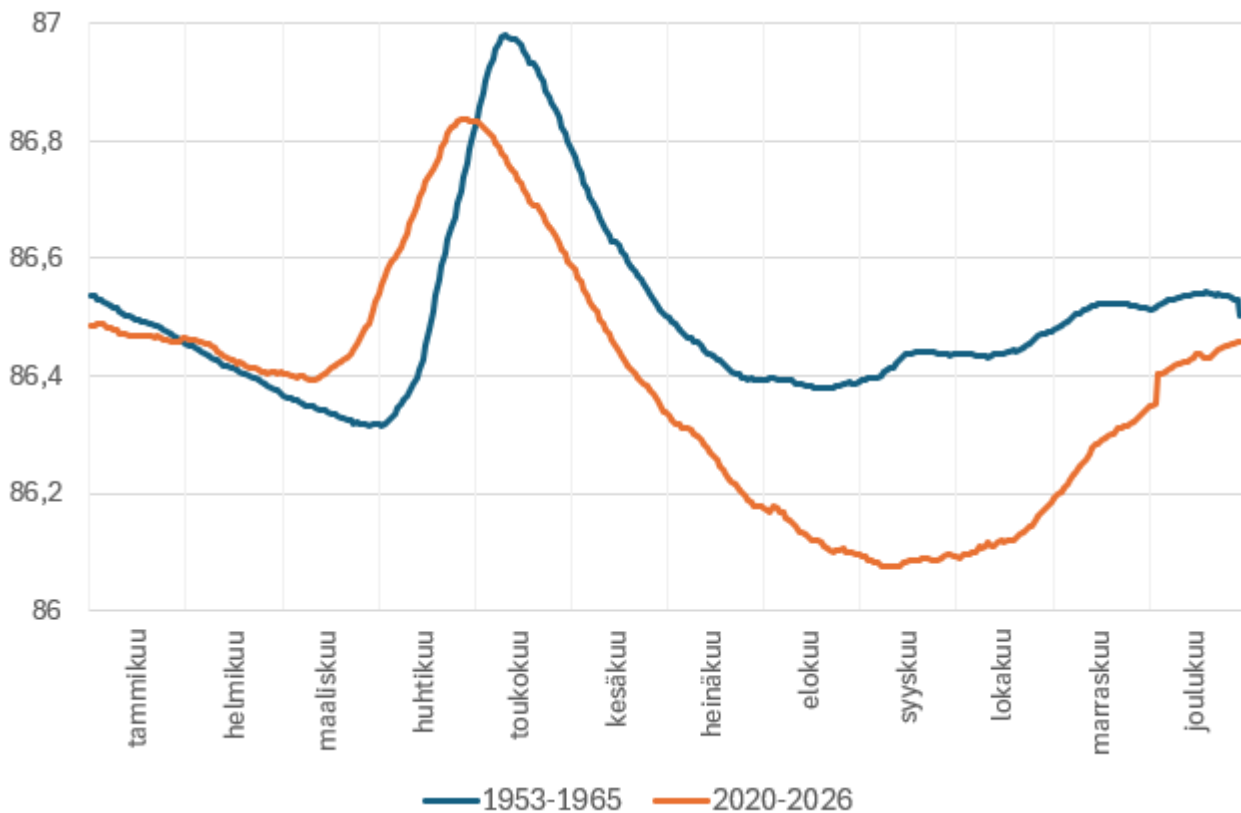
Viranomaisen on aiemmissa selvityksissään todennut, ettei Salajärven ja Ruuhijärven vedenkorkeus ole muuttunut 1940-1950-luvuilla havaitusta. 1980- ja 1990-lukujen selvityksissä on viitattu vedenlaskuhankkeessa 1938-1956 havaittuihin vedenkorkeuksiin. Lausunnoista ei ilmene miksi viranomaisen on käyttänyt nimenomaan näinä vuosina havaittuja tietoja, vaikka vedenkorkeutta on havaittu pidempään, aina vuoteen 1965 asti. Havaintotiedot ovat saatavissa digitaalisessa muodossa. Digitointi on ilmeisesti tehty osana Petra Korkiakosken diplomityötä vuonna 2011.

Havaintotietojen mukaan vuosien 1938-1949 keskivedenkorkeus on ollut N2000 +86.21 m ja vuosien 1960-1965 keskivedenkorkeus on ollut N2000 +86.49 m. Nykytilanteessa keksivedenkorkeus on vuosien 2021-2026 havaintojen mukaan N2000 +86.39 m. Seuraavassa kaaviossa on esitetty vedenkorkeuksien pysyvyydet eri vuosikymmeninä:

Kaaviosta voidaan todeta merkittävä vedenkorkeuden nousu 1940-luvulta 1950-1960-luvuille ja merkittävä vedenkorkeuden lasku 1960-luvulta nykytilanteeseen. Keskivedenkorkeuden muutos 1940-luvulta 1960-luvulle on 28 cm, mikä ei selity luonnollisella vaihtelulla. Arkistolähteistä ei ole löydetty viitteitä toimenpiteistä, jotka olisivat vaikuttaneet vedenkorkeuden muuttumiseen. Keskeisin kysymys kuitenkin on, miksi viranomaisen on aiemmissa selvityksissään perustellut kantaansa havaintojakson alimmilla vedenkorkeuksilla.

Seuraavasta kaaviosta voidaan havaita, että etenkin loppukesän ja alkusyksyn vedenkorkeudet ovat laskeneet merkittävästi (yli 30 cm) 1950-1960-luvuilla havaittuun verrattuna. Vaikka keskivedenkorkeus (MW) on laskenut vain noin 10 cm, kasvukauden (toukokuu-lokakuu) keskivedenkorkeus on laskenut jopa 25 cm. Nykytilanteessa juuri kasvukauden alimmat vedenkorkeudet koetaan haitallisiksi. SRVY:tä ei olisi todennäköisesti koskaan perustettu, jos loppukesän keskimääräiset alimmat vedenkorkeudet olisivat yhä 1960-luvun tasolla eli yli 30 cm nykytilannetta korkeampia.

SRVY:n käymien keskustelujen perusteella asiantuntijoiden näkemys on, ettei ilmastonmuutos selitä näin suurta muutosta etenkin loppukesän ja syksyn vedenkorkeuksiin. Pitkät kuivat jaksot vaikuttavat vedenkorkeuksiin jonkin verran, mutta kokonaisuudessaan ilmaston lämpeneminen lisää sadantaa. Asiantuntijoiden mukaan järvissä, joissa on hyvin pitkä mittaushistoria, voidaan havaita hidasta keskivedenkorkeuden nousua, mikä johtunee sadannan kasvusta. Lähimmistä mittausasemista Heinolan Asemantauksessa on havaittu sademääriä 1950-luvulta lähtien ja Lahdessa (Laune/Sopenkorpi) 1960-luvulta lähtien. Havaintohistoria osoittaa keskimääräisen vuosisadannan kasvaneen noin 5-10 % 1960-luvulta nykypäivään verrattuna.

Edellä esitetyn perusteella SRVY toteaa, että vesivoimalaitosten rakenteiden poistaminen on vaikuttanut Immilänjoen niskan kynnyskorkeuteen. Kynnyskorkeuden ja yläpuolisten järvien vedenkorkeuden välinen yhteys on arkistolähteiden mukaan tunnettu jo 1800-luvulta lähtien. Havaintotietojen perusteella vedenkorkeudet ovat laskeneet 1960-luvun jälkeen. Jos viranomaisen katsoo, että nykytilanteen vedenkorkeuksia on 1960-luvun sijaan syytä verrata 1940-luvun vedenkorkeuksiin, viranomaisen tulee selvittää 1940-luvun ja 1960-luvun välisten muutosten syyt ja laillisuus. SRVY:n tiedossa on, että 1940-luvulla on ollut voimassa poikkeustoimenpiteitä mahdollistavia lakeja.

Toimenpidevaatimukset ja kysymykset

SRVY vaatii, että LVV ryhtyy välittömästi toimenpiteisiin nykytilanteen laillisen vedenkorkeuden selvittämiseksi sekä käynnistää toimenpiteet vedenkorkeuden palauttamiseksi takavuosisikymmenien tasolla. Jos LVV ei ole toimivaltainen viranomainen selvittämään kokonaan tai osittain lainmukaisuutta ja/tai käynnistämään toimenpiteitä, pyydämme LVV:tä siirtämään tämän asiakirjan toimivaltaiseksi katsomalleen viranomaiselle (Hallintolaki 21 §).

Edellä esitettyjen vaatimusten selventämiseksi SRVY esittää lisäksi seuraavat kysymykset:

1. Miten vesialueen raja maata vasten määritetään huomioiden, että kyse on ollut säännöstelystä vesistöstä (VL 2011/587 18:18)?
2. Mikä on nykytilanteen laillinen vedenkorkeus huomioiden tässä asiakirjassa esitetyt todisteet vedenkorkeuden laittomasta muutoksesta?
3. Mikäli LVV katsoo, ettei vesivoimalaitosten rakennelmien poistaminen luvatta ole ollut lain vastaista, pyydämme LVV:tä esittämään perustelut kannalleen huomioiden edellä esitetyt vesilain säädökset ja SRVY:n selvitykset.
4. Mikäli LVV katsoo, ettei vedenkorkeutta ole muutettu lain vastaisesti, pyydämme LVV:tä esittämään perustelut kannalleen huomioiden edellä esitetyt vesilain säädökset ja SRVY:n selvitykset.
5. Mikäli LVV katsoo, ettei edellä osoitettu vedenkorkeuden muutos johdu voimalaitosten rakennelmien poistamista, SRVY pyytää LVV:tä selvittämään, mistä muusta toimenpiteestä muutos on aiheutunut sekä onko toimenpiteellä ollut lain edellyttämää vesitalouslupaa keskivedenkorkeuden muuttamiseksi.

Koska nykytilanne on lainvastainen, toimenpiteet tilanteen korjaamiseksi tulee aloittaa välittömästi. SRVY esittää, että virtaaman rajoittamiseksi toteutetaan tilapäisiä siirrettäviä rakenteita kesällä 2027. SRVY on valmis keskustelemaan viranomaisten ja muiden asiaan liittyvien tahojen kanssa toteutuksen vastuunjaosta.

Pysyvä korjaus tulee selvittää ja toteuttaa nykyisen lainsäädännön edellyttämällä tavalla. Vesilain 2011/587 19. luvun 7 §:n mukaan:

- *Jos säännöstelyhankkeesta, jolle on myönnetty lupa ennen 1 päivää toukokuuta 1991, aiheutuu vesiympäristön ja sen käytön kannalta huomattavia haitallisia vaikutuksia, vesitaloustehtäviä hoitavan elinvoimakeskuksen tulee selvittää mahdollisuudet vähentää säännöstelyn haitallisia vaikutuksia.*

Koska haitat ovat huomattavia, SRVY esittää, että LVV tekee vesitaloustehtäviä hoitavalle elinvoimakeskukselle aloitteen selvityksen käynnistämisestä. SRVY katsoo, että laissa määrätyt tarkistamisen edellytykset täyttyvät, koska saatava hyöty on yleisen edun kannalta

huomattava ja säännöstelylupa on voimalaitoskäytön päätyttyä jo menettänyt alkuperäisen merkityksensä. Mikäli LVV katsoo, ettei maaherran päätös 12.4.1923 ole säännöstelylupa, selvitys on kuitenkin käynnistettävä, koska vesilain 19. luvun 8 §:n mukaan lupamääräykset voidaan tarkistaa myös muulle kuin säännöstelyä koskevalle vesitaloushankkeelle noudattaen soveltuvin osin, mitä 19. luvun 7 §:ssä säädetään.

SRVY muistuttaa viranomaista oikeuskanslerin 7.3.2025 antamasta päätöksestä (OKV/103/10/2024-OKV-7), jonka mukaan valvontaviranomaisen tulee käsitellä toimenpidevaatimuksia siten, että asian vireillepanijalla olisi mahdollisuus saattaa valvontatoimenpiteiden riittävyys tai riittämättömyys hallintotuomioistuimen arvioitavaksi. Mikäli viranomainen harkitsee, ettei toimenpiteille ole perusteita, viranomaisen on tehtävä asian käsittelyn lopettava valituskelpoinen päätös.

Kunnioittavasti

Johanna Takkinen ja Heikki Alkila
SRVY:n hallituksen puolesta

Tiedoksi:

Kirjaamo, LVV
Erja Tasanko, LVV
Perttu Ottelin, LVV
Harri Aulaskari, Kaakkois-Suomen elinvoimakeskus
Lauri Kaisto, Kaakkois-Suomen elinvoimakeskus